

Arrest

nr. 229 224 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 maart 2018 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 maart 2018 om internationale bescherming. Op 29 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun te zijn. U bent geboren in getogen in het dorp Golahi, gelegen in het district Ghanikhal dat ook bekend staat als groot-Shinwari district van de provincie Nangarhar. U woonde er met uw ouders, uw twee broers en uw zus. U begon naar school te gaan toen u zeven jaar oud was en ging naar school tot de achtste klas. Uw vader werkte in een fruithandel. Hij had sinds anderhalf jaar à twee jaar voor zijn dood een contract met de grenspolitie, voor wie hij het fruit en de groenten voorzag en die hun bestelling bij hem kwamen ophalen op de markt. Drie maanden voor de dood van uw vader vroegen de taliban aan hem om gif in de groenten en het fruit dat voor de grenspolitie bestemd was te mengen. Ze stelden eveneens voor dat zij vergiftigd fruit en groenten aan uw vader zouden leveren en dat hij het dan aan de grenspolitie zou moeten bezorgen. De taliban kwamen verschillende keren langs met dezelfde vraag, maar uw vader wees het telkens af. Twintig dagen voor de dood van uw vader bracht hij u, uw oom en uw familie ervan op de hoogte dat de taliban, meer bepaald M. F. (...) en Q. S. (...) aan hem vroegen om gif te mengen in de waren die bestemd waren voor de grenspolitie. Uw vader vertelde dat hij het niet zou doen. Ongeveer drie à vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kwam uw vader niet naar huis. U kwam te weten dat uw vader uit zijn auto gehaald was en vermoord toen hij op weg was van de bazaar naar huis. Hij werd ervan beschuldigd spion te zijn. Via de luisprekers in de moskee verklaarden de taliban dat het strikt verboden was om een begrafenisceremonie voor uw vader te organiseren. Drie à vier maanden na de dood van uw vader werden u en I. (...) aangesproken door de taliban. Ze vroegen jullie om drie ezels naar het dorp Nawakhel te begeleiden. Jullie dienden de ezels te overhandigen aan twee talibanleden die jullie daar zouden ontmoeten. U vervulde deze taak en vertelde thuis tegen uw moeder en uw oom wat u gedaan had. Ze werden boos en zeiden u dat u nooit naar de taliban moest luisteren. De tijd daarna probeerde u de taliban te mijden door naar huis te gaan als u dacht dat de taliban aanwezig waren in uw regio. Ongeveer twintig dagen of een maand nadat u door de taliban benaderd werd, stonden enkele talibanstrijders, waaronder Q. S. (...) en Q. N. (...), bij de moskee toen u uit de moskee kwam. Ze vroegen u om naar het huis van H. S. N. (...) te gaan om hem te vertellen dat ze hem nodig hadden. U denkt dat ze u uit het dorp wilden krijgen en dat ze u achterna zouden komen. In het verleden had u immers kwaad gesproken over de talibanleden Q. S. (...) en M. F. (...). U had gezegd dat ze slechte mensen waren en dat ze uw vader vermoord hadden. Ze herhaalden hun vraag een paar keer en u weigerde. U zei dat u iets belangrijks te doen had en dat u geen tijd had. Uiteindelijk zeiden de taliban u dat u naar de commissie moest gaan omdat u weigerde. U zei dat u dit niet wilde. Q. S. (...) zei dat u een zoon van een vuile spion was toen zijn kompanen aan hem vroegen waarom u de hele tijd weigerde. Toen u dit hoorde zei u tegen de strijders dat ze slechte mensen waren en dat ze slecht bezig waren. Een van hen werd erg boos en kwam op u af met een mes. U werd onder meer geraakt aan uw kin en kon wegllopen. U werd ook langs achter geraakt. Aan de achterkant van de moskee zag u een vrouw die water wilde halen aan de waterpomp. U ging naar haar en ze nam u vast, waardoor de taliban terugkeerden uit respect voor die vrouw. Achteraf ging u naar de dokter in het dorp en werd u verzorgd. Drie dagen na de aanval heeft M. G. (...) iemand naar uw oom van vaderszijde gestuurd met de vraag om u onmiddellijk naar de commissie te sturen omdat u geen respect getoond had voor de jihad en voor de islam. De man van uw tante kwam naar uw huis en sprak met uw moeder. Uw vertrek werd geregeld en u verliet Afghanistan in de winter van 1393 Afghaanse kalender (AK) (december 2014 – maart 2015 Gregoriaanse Kalender (GK)) en reisde naar Europa. U verbleef voornamelijk in Frankrijk, waar u probeerde om naar Londen te gaan. Uiteindelijk borg u uw idee om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan op en kwam u naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 9 maart 2018.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten voor: de taskara van uw vader, de taskara van uw grootvader, vier foto's, een bevestigingsbrief van het districtshuis inzake de dood van uw vader, een medisch attest betreffende een litteken op uw kin en een litteken op uw rug en een briefomslag waarmee de documenten u vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 20 maart 2018 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op 16 maart 2018 20,6 jaar oud bent, met een standaarddeviatie van twee jaar. Aan de hand van dit onderzoek dient dus besloten te worden dat u geboren bent in september 1997 en niet in maart 2001, zoals u zelf aangaf. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Hoewel u tijdens het gehoor op het CGVS gewezen werd op de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij hield u vast aan de door u opgegeven leeftijd (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 16 mei 2019 (CGVS), p. 5, 8). De vaststelling dat u de asieliinstanties in de beoordeling van uw asielaanvraag heeft willen misleiden door het opgeven van een leeftijd die beduidend lager ligt dan uw werkelijke leeftijd haalt het geloof in uw voorgestelde leven voor uw komst naar België onderuit en schaadt uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien werd vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde problemen met de taliban.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat een bepaalde vaststelling op facebook de geloofwaardigheid van uw relaas ten zeerste aantast. Gevraagd van wie het facebookaccount van 'M. A. (...)' is, geeft u te kennen dat deze persoon de neef van uw vader langs vaderszijde is (CGVS, p. 26). Vreemd genoeg stelt het CGVS vast dat de coverfoto, gepost in november 2017, én de profielfoto, gepost in juni 2018, van 'M. A. (...)' op de dag van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gewijzigd werd en dat de coverfoto zelfs volledig van zijn account werd verwijderd. Deze vaststelling roept heel wat vragen op en doet dan ook vermoeden dat iets op deze foto het daglicht niet mocht zien. Wanneer de verwijderde coverfoto onder de loep wordt genomen, springt in het oog dat op de achtergrond van deze foto een man te zien is die wel heel erg lijkt op de man van wie u foto's voorlegt en die u aanduidt als uw vader (CGVS, p. 11). De vaststelling dat deze foto verwijderd werd nadat u werd geconfronteerd met het account, de wel zeer treffende gelijkenis van de man op deze foto met uw vader en de vaststelling dat deze foto van ruim na uw beweerde dood van uw vader dateert, gezien uw vader zou zijn gedood voor uw vertrek uit Afghanistan dat u situeert in de winter van 2015, rond eind 1393 Afghaanse kalender (begin 2015 Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 10, 13). Bovenstaande vaststelling doet dan ook ten zeerste vermoeden dat uw vader niet jaren geleden overleed in de door u beweerde omstandigheden. Dit zet vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ten zeerste op de helling, gezien u uw problemen linkt aan de dood van uw vader en de gevolgen nadien (CGVS, p. 13-14).

Verder dient vastgesteld te worden dat de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de werkwijze van de taliban die u beschrijft. Dat de taliban de medewerking zouden vragen aan uw vader die fruit en groenten levert aan de grenspolitie is immers bijzonder risicovol gezien hij banden heeft met de grenspolitie en volgens u zelfs in contact gebracht was met de grenspolitie door Mir Akhtar, die de chef van de veiligheid van Ghanikhel was (CGVS, p. 16, 21). Ook de taliban moeten dit hebben geweten. Dat de taliban steeds opnieuw aan uw vader zouden vragen om de grenspolitie vergiftigd fruit en groenten te leveren waarop hij telkens weigert (CGVS, p. 12, 13, 22), is dan ook niet aannemelijk. Voor dergelijke operatie met grote veiligheidsrisico's kan verwacht worden dat men zich eerst verzekert dat de persoon in kwestie bereidwillig is om mee te werken. De vaststelling dat dit niet zo is, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas. Met uw familiale geschiedenis in het achterhoofd valt het dan ook uiterst te betwijfelen dat de taliban net uw hulp zouden inroepen. De taliban hadden immers net uw vader vermoord die in het verleden al dan niet had samengewerkt met de autoriteiten en dus eerder regeringsgezind is. Uw repliek dat ze volgens u dachten dat u zonder mannelijk gezinshoofd makkelijk

te brainwashen zou zijn (CGVS, p. 25), kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het ten zeerste te betwijfelen valt dat de taliban net aan u om hulp zouden verzoeken.

Ook opgemerkt dient te worden dat uw kennis over de conversaties tussen uw vader en de taliban uiterst vaag is, wat weinig aannemelijk is gezien u toch de oudste zoon was (verklaring DVZ, d.d. 23/05/2018, vraag 17). U meent dat de taliban uw vader drie maanden voor zijn dood om medewerking verzochten en dat hij u en uw familie hierover inlichtte twintig dagen voor zijn dood (CGVS, p. 22). U geeft echter aan niet te weten wat de taliban aanboden aan uw vader de eerste keer dat ze hem benaderden en zegt zelfs niet te weten wat ze tegen hem zeiden (CGVS, p. 22). Dit is niet ernstig. Bovendien is het niet geloofwaardig dat u, gevraagd naar wat uw vader zei wat hij zou doen toen hij bekend maakte dat de taliban zijn hulp wou, slechts kunt recapituleren dat hij vertelde dat hij het niet zou doen. U heeft er vervolgens geen idee van of hij beschermingsmaatregelen nam of niet (CGVS, p. 22). Nochtans schetst u een beeld van de taliban in uw regio waarbij die mensen twee opties gaven: ofwel rekrut worden ofwel straf krijgen (CGVS, p. 20). Het is dan ook ongeloofwaardig dat uw vader louter zou meedelen dat de taliban hem dergelijke voorstellen deed, zonder dat er samen met zijn oudste zoon maatregelen besproken zouden worden ter bescherming van zichzelf en zeker ook zijn gezin. Hieraan gekoppeld is het eveneens uiterst vreemd dat u niet weet of uw vader al dan niet de grenspolitie inlichtte over de voorstellen die de taliban aan hem deed (CGVS, p.23). Van iemand die samenwerkt met de grenspolitie en die benaderd wordt door de taliban om hen te vergiftigen, zou het nochtans logisch zijn dat hij hun hulp zou inschakelen. Dat u als oudste zoon niet weet of dit gebeurde, is opnieuw ongeloofwaardig.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ontsierd door de beweerde reactie van uw moeder, uw oom en uzelf nadat u de ezels voor de taliban vervoerd had. U stelt dat uw moeder en uw oom boos werden en u zeiden dat u nooit naar de taliban moest luisteren en dat u nadien gewoon verder ging met uw leven (CGVS, p. 13). In het licht dat uw vader net gedood was door de taliban omdat hij medewerking geweigerd had en van uw stelling dat u van plan was om onmiddellijk te weigeren als de taliban u nog eens om uw hulp zouden vragen (CGVS, p. 24) en uw verklaring dat het zowel gevaarlijk was om te weigeren als om mee te werken (CGVS, p. 24) is het bijzonder merkwaardig dat u gewoon verder ging met uw leven in het dorp. Eens te meer omdat vastgesteld werd dat u familieleden in Jalalabad heeft (zie verder). Bovenstaande vaststellingen worden versterkt doordat u in de dagen na het incident, waarvan u aangeeft dat de taliban met een mes naar u uithaalden met als doel uw hals te raken (CGVS, p. 14) en waarbij ze u gezegd hadden dat u naar de commissie moest komen (CGVS, p. 13), gewoonweg bij u thuis verbleef (CGVS, p. 25). Uw uitleg dat u gewond geraakt was (CGSV, p. 25) kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat u zich naar een voor de hand liggende plaats als bij u thuis begeeft op een moment dat er net een aanslag op uw leven gepleegd werd en u de moordenaars van uw vader beschimpt had. Dat u meent dat u pas bang werd toen er voor de tweede keer iemand naar uw oom gestuurd werd om te zeggen dat u voor de commissie moest komen (CGVS, p. 25), is niet ernstig.

Tot slot ondermijnen heel wat incoherenties de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten. Zo werd een anomalie vastgesteld in het door u geschetste tijds kader. Enerzijds zegt u dat uw vader ongeveer drie of vier maanden voor uw vertrek overleden is (CGVS, p. 22) om later tijdens het onderhoud te verklaren dat u ongeveer drieënhalve tot vier maanden na de dood van uw vader voor het eerst benaderd werd door de taliban, u twintig dagen later een tweede keer werd benaderend om dan ongeveer een week daarna Afghanistan te verlaten (CGVS, p. 21, 22). Dit tijds kader klopt niet. Hierop gewezen (CGVS, p. 25) licht u andermaal toe dat er drie dagen na de aanval op u personen langskwamen die zeiden dat u zich bij de commissie diende aan te melden en dat u diezelfde week uit uw land vertrok en zegt u dat ze uw vader in de twintig dagen voor zijn dood niet meer lastig vielen (CGVS, p. 25). Met deze uitspraken slaagt u er geenszins in voornoemde tegenstrijdigheid te weerleggen. De vaststelling dat de verschillende tijds kaders die u schetst niet coherent zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geschetste asielrelaas.

Ook werd er een incoherentie vastgesteld aangaande wat u moest vervoeren voor de taliban. Hoewel u in de fiche die u invulde op het moment van uw verzoek om internationale bescherming nog stelde dat de taliban u verplichtten om wapens te vervoeren (Fiche minderjarige, d.d. 09/03/2018, p. 3), zegt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u niet weet wat u vervoerde de ene keer dat u ezels met zakken begeleidde (CGVS, p. 24). Indien waargebeurd kan nochtans verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over wat u precies vervoerde voor de taliban.

Er dient ook aangestipt te worden dat er een tegenstrijdigheid opgemerkt werd aangaande het moment waarop uw vader overleed. In de brief van de dorpsouderen die u voorlegt staat dat uw vader gedood werd op 10/03/1393 AK (31 mei 2014 GK). Dit strookt niet met uw eigen verklaringen dat u in de winter van 1393 (december 2014 – maart 2015 Gregoriaanse Kalender (GK)) en 2015 vertrokken bent (CGVS, p. 10) en dat uw vader drie à vier maanden voor uw vertrek overleden is (CGVS, p. 22). De vaststelling dat de inhoud van de brief die uw problemen zou moeten bevestigen het overlijden van uw vader op een ander moment situeert, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Daarbovenop maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit document.

Uit het voorgaande dient dus besloten te worden dat u er geenszins in geslaagd bent om uw beweerde problemen met de taliban aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische

Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers,

en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Jalalabad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een gezonde jongeman bent en dat u scholing genoten heeft. Hoewel u zelf meent dat u slechts tot de achtste graad naar school geweest bent, dient in het licht van de vaststellingen van uw leeftijdstest opgemerkt te worden dat u wellicht langer naar school ging dan du wenst prijs te geven. U spreekt Pashtu en een klein beetje Dari en Engels (CGVS, p. 6). Uit de vaststellingen in uw dossier blijkt bovendien dat u over een familiaal netwerk in Jalalabad beschikt. Zo diende vastgesteld te worden dat op de enveloppe waarin uw Afghaanse documenten toegestuurd werden de naam H. (...) staat, van wie u zegt dat het de naam van uw oom van moederszijde is (CGVS, p. 12). Als postcode staat 2601 vermeld bij zijn adres, wat de postcode van Jalalabad is. Ook via uw facebookaccount werd vastgesteld dat u familieleden in Jalalabad heeft. Zo werd vastgesteld dat u een like krijgt van 'M. A. (...)' die de url 'm. a. (...)' gebruikt. Over M. (...) geeft u aan dat hij de neef van vaderszijde van uw vader is (CGVS, p. 26). Erop gewezen dat M. (...) op zijn facebookaccount aangeeft dat hij in Jalalabad woont, werkt en van daar afkomstig is, stelt u dat men dat daar standaard noteert zelfs als men niet van die plaats afkomstig is (CGVS, p. 26). Hier kan niet het minste geloof aan gehecht worden gelet op de hoeveelheid personen in de vriendenlijst van M. (...) die aangeven in Jalalabad te verblijven, er te werken en hooggeschoold te zijn en er vanzelfsprekend ook andere vrienden zijn die verklaren van elders afkomstig te zijn of gewoonweg geen afkomst plaatsen. Evenzeer werd vastgesteld dat er uit foto's van M. (...) op zijn account blijkt dat hij zich in stedelijke context bevindt (zie administratief dossier). Ook geeft hij aan gestudeerd te hebben aan de Alfalah universiteit die zich in Jalalabad bevindt en deelt hij in november 2017 een afstudeerfoto waarop zoals eerder opgemerkt een man staat die zodanig op uw vader lijkt dat er vanuit gegaan kan worden dat het uw vader is. Van het facebookaccount van 'R. A. (...)' geeft u aan dat het de schoonbroer van M. (...) betreft. Ook van deze persoon werd vastgesteld dat hij op facebook veel hoogopgeleide contacten heeft die aangeven dat ze in Jalalabad wonen en werken. Erop gewezen dat verschillende personen in de vriendenlijst van M. (...) die A. (...) heten ook aangeven van Jalalabad te zijn, meent u dat de familienaam door vele mensen gebruikt wordt maar dat dat niet wilt zeggen dat ze familie van u zijn (CGVS, p. 26). Ook deze verklaring is niet ernstig. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat u wel degelijk over een familiaal netwerk in Jalalabad beschikt.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u de financiële middelen niet heeft en zeker niet na de dood van uw vader (CGVS, p. 26). Zoals eerder aangehaald bent u er niet in geslaagd om uw beweerde problemen met de taliban aannemelijk te maken en dus ook de dood van uw vader niet. U geeft ook aan dat u steeds in uw dorp woonde en verwijst naar uw problemen met de taliban. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. U haalt bovendien aan dat u niet bij uw tante terecht kunt (CGVS, p. 26). Uit het voorgaande blijkt echter dat er meerdere familieleden in Jalalabad wonen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Er kan dan ook weinig waarde worden gehecht aan de door u neergelegde documenten. De taskara van uw vader en grootvader hebben bovendien slechts betrekking

op de identiteit van deze personen maar hebben geen uitstaans met uw beweerde problemen met de taliban. Ook de vier foto's die u voorlegt slagen er niet in om het geloof in uw ongeloofwaardig bevonden asielaas te herstellen. U geeft aan dat het foto's van uw vader zijn en dat er een foto bij is van toen hij is gedood (CGVS, p. 11). Er dient echter opgemerkt te worden dat de persoon op de foto waarvan u zegt dat het uw gedode vader is slechts beperkt zichtbaar is. Deze foto mist bovendien elke bewijskracht. Aangaande de bevestigingsbrief werd reeds eerder aangehaald dat deze de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit haalt aangezien deze een datum van overlijden van uw vader vermeldt die niet overeen komt met uw verklaringen. Ook het medische attest aangaande uw littekens slaagt er niet in om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Louter uit de vaststelling dat u littekens heeft op uw kin en op uw rug en dat uw arts aangeeft dat vastgestelde littekens het gevolg zijn van een verwonding met een scherp voorwerp, kan nog niet op sluitende wijze afgeleid worden in welke omstandigheden u deze littekens precies heeft opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Met betrekking tot het feitenrelaas brengt verzoeker in het verzoekschrift de volgende aanpassingen aan:

"Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is afkomstig van het dorp Golahi, gelegen in het district Ghanikhal (alias groot Shinwari) in de provincie Nangarhar.

In het jaar 1391 (Afghaanse kalender) heeft verzoeker zich ingeschreven voor een opleiding tot militair. Sinds 1391 maakte hij deel uit van het Afghaanse leger. Hij was gestationeerd in de provincie Logar, in een militaire basis in het district Mohammad Agha.

Aanvankelijk was de positie van de taliban in verzoekers dorp van herkomst, waar zijn familie nog steeds verbleef, niet zo sterk, maar deze is doorheen de jaren versterkt. Naarmate de positie van de taliban in de regio versterkte, kregen zijn ouders verschillende keren de waarschuwing dat hun zoon zijn beroepsactiviteiten diende te staken.

Toen verzoeker op een dag op bezoek was in zijn thuisdorp, kreeg hij een discussie met een oude vriend, die hem op zijn beurt aanmaande zijn beroepsactiviteiten te staken. Zijn vriend beweerde dat verzoekers werk in strijd was met de voorschriften van de islam, en toonde hem de desbetreffende delen in de koran waaruit dit zou blijken. Verzoeker kreeg een driftaanval, tijdens dewelke hij de koran van zijn vriend verbrandde.

De jongen heeft hierop verschillende dorpelingen ingelicht en gemobiliseerd, die overgingen tot een aanval op verzoeker. Tijdens deze aanval werd verzoeker verwond aan zijn kin en zijn rug. Hij wist de situatie te ontvluchten en vluchtte naar een nabijgelegen dorp.

Gezien de ernst van de situatie heeft verzoeker zich genoodzaakt gezien het land te verlaten.

Geruime tijd na verzoekers vertrek uit Afghanistan is zijn vader, die al lange tijd fruit leverde aan de politiediensten, problemen beginnen ondervinden met de taliban. Die laatsten vroegen zijn vader om de politie vergiftigd fruit te leveren. Verzoekers vader weigerde. Als gevolg hiervan werd hij do or de taliban gedood. Verzoeker, die op dat ogenblik al in Europa was, werd van deze gebeurtenissen op de hoogte gebracht door zijn moeder.

Verzoeker is na langdurige rondzwervingen in Europa begin 2018 aangekomen in België, waar hij op maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in diende."

2.1.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens werpt verzoeker een beoordelingsfout op.

Inzake de toekenning van het vluchtelingenstatuut op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet laat verzoeker het volgende gelden:

"Wat betreft zijn asielrelaas, wenst verzoeker Uw Raad tot zijn spijt mee te delen dat hij in het kader van zijn procedure bij het CGVS niet de volledige waarheid verteld heeft.

Verzoeker heeft immers nagelaten aan het CGVS te vertellen dat hij in Afghanistan militair was, en dat problemen en conflicten die hij als gevolg van zijn beroepsactiviteit heeft gehad in feite aan de basis van zijn vertrek uit Afghanistan lagen.

Verzoeker kwam na aankomst in België in contact met andere Afghaanse verzoekers om internationale bescherming. Van hen kreeg hij te horen dat hij als Afghaanse militair geen kans maakte op bescherming, daar de Europese overheden, zo werd hem gezegd, een overeenkomst zouden hebben met Afghanistan op basis waarvan Afghaanse militairen worden teruggestuurd naar Afghanistan haar militairen nodig heeft.

Deze geruchten hebben verzoeker begrijpelijkerwijze een grote angst ingeboezemd, aangezien precies de beroepsactiviteit die aan de basis van zijn vlucht lag, dreigde een reden te vormen voor een gedwongen terugkeer naar Afghanistan.

Hij besloot daarom zijn werk bij het Afghaanse leger, en alle problemen die daarmee gelinkt zijn, te verzwijgen voor de Belgische overheidsdiensten.

Bovendien had hij als gevolg van zijn lange omzwervingen in Europa in verschillende landen zijn vingerafdrukken gezet, en vreesde hij naar deze landen teruggestuurd te worden. Daarom gaf hij bij aankomst in België aan dat hij minderjarig was. In werkelijkheid was verzoeker evenwel niet langer minderjarig. Hij beschikt over een kopie van zijn taskara, waaruit blijkt dat hij 17 jaar was in het Afghaanse jaar 1390 (stuk 3).

Verzoeker legt volgende documenten voor ter ondersteuning van zijn daadwerkelijke asielrelaas:

- Zijn certificaat van militaire opleiding, behaald in Kabul in 1391 (stuk 4);*
- Zijn militaire personeelskaart (stuk 5);*
- Foto's van hemzelf in dienst (stuk 6);*
- Een foto van zijn bankkaart (stuk 7).*

Verzoeker beseft maar al te goed dat het laakbaar is dat hij eerder in zijn procedure niet de volledige waarheid verteld heeft over zijn vluchtmotieven, en heeft hier bijzonder veel spijt van

Hij verzoekt evenwel om begrip voor zijn situatie en gedrag, dat ingegeven was door een diepgewortelde vrees om teruggestuurd te worden, vrees gevoed door slechte adviezen van landgenoten. Hoewel dit advies uiteraard geen concrete steun vindt in de werkelijkheid betreft het geen absurde vrees vanwege Afghaanse ex-militairen die bang zijn dat een samenwerking tussen nationale overheden hun individuele belangen zou overstijgen, in het bijzonder in het kader van een conflict als dat in Afghanistan, waar elke militair nodig is.

Verzoeker vraagt dan ook met aandrang om een tweede kans om zijn daadwerkelijke vluchtmotieven bij het CGVS uit de doeken te kunnen doen.

Het feit dat verzoeker niet de volledige waarheid verteld heeft (bepaalde aspecten van zijn relaas bij het CG VS zijn wel degelijk echt gebeurd, maar dienen anders gesitueerd te worden in de tijd) is zeer jammer en bekritiseerbaar, maar ontdoet de Belgische instanties niet van de plicht om een onderzoek te voeren naar de daadwerkelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker of het risico op ernstige schade dat hij loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In dat opzicht is het van belang dat verzoeker, door het neerleggen van bijgevoegde stukken, zijn profiel als (ex-)militair aannemelijk maakt. Hieruit volgt dat verzoeker binnen de Afghaanse context een verhoogd risico loopt op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (zie onder meer F.ASO, County Guideline: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019 - stuk 8, p. 49; UNHCR Eligibility Guidelines Afghanistan, augustus 2018 - stuk 9, p. 43).

Verzoekers risicoprofiel verantwoordt dat zijn daadwerkelijke vrees voor vervolging of ernstige schade aan een bijkomend onderzoek onderworpen wordt.

Verzoekende partij vraagt Uw Raad dan ook in hoofddorde het dossier te willen terugsturen naar het CG VS, opdat deze kan overgaan tot een nieuw onderzoek van verzoekers asielrelaas."

Wat betreft de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet laat verzoeker het volgende gelden:

"Het wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Golahi in het district Ghanikhal, oftewel groot-Shinwari, in de provincie Nangarhar.

Evenmin wordt betwist dat in verzoekers regio van herkomst een situatie van willekeurig geweld heerst als gevolg waarvan hij in geval van terugkeer het risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het meest recente HA SO Country Guidance rapport van juni 2019 blijkt inderdaad dat in het ganse district Nangarhar, behalve in de stad Jalalabad, sprake is van een dermate hoog niveau van willekeurig geweld dat burgers omwille van hun loutere aanwezigheid een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (stuk 8, p. 110).

Verwerende partij meent evenwel dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar hij volgens haar over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

2.1. Principes

Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"(...)"

Uit zowel de ratio legis als uit de bewoordingen van de bepaling blijkt dat deze restrictief geïnterpreteerd moet worden, daar het een beperking inhoudt van de toegang tot internationale bescherming van personen waarvan het erkend wordt dat zij in hun regio van herkomst een risico lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade¹.

Het is aan de administratie om aan te tonen dat verzoeker in een bepaald deel van het land van herkomst geen enkele vrees voor vervolging heeft of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, dat hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en dat redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij zich er vestigt. De voorgestelde interne vestiging dient dus zowel veilig als redelijk te zijn. Het bestuur moet hierbij rekening houden met zowel persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker als met de algemene omstandigheden in het land van herkomst².

De normen die ter afbakening van situaties geïnviseerd in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet worden gehanteerd, kunnen gezien de restrictieve benadering van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet niet zonder meer worden getransponeerd op de situaties geïnviseerd in dit laatste artikel.

Met andere woorden: een plaats of situatie die met in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, vormt daarom nog geen veilig vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Toepassing op voorliggende zaak

Verzoekende partij is van mening dat Jalalabad voor verzoeker een veilig noch redelijk intern vluchtalternatief vormt.

Wat betreft de veiligheid van Jalalabad, blijkt uit onder meer de door verwerende partij aan het administratief toegevoegde bronnen dat Jalalabad gekenmerkt wordt door een verslechterde veiligheidssituatie.

De laatste COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad. Behsud en Surkhrod" van 18 maart 2019 maakt inderdaad melding van een recente aanzienlijke verslechtering van de veiligheidssituatie in Jalalabad, en stelt vast dat de Afghaanse overheden machteloos zijn tegen de aanslagen:

"(...)"

(zie samenvatting CEDOCA COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-en-surkhrod>)

Hoewel uit deze bron blijkt dat de aanvallen in hoofdzaak gericht zijn tegen "bepaalde profielen", betreft het concreet zowel "militair als burgerdoelwitten". Bovendien wordt hieraan toegevoegd dat er regelmatig burgerslachtoffers vallen als gevolg van de gebruikte aanvalsmethoden (zelfmoord- of complexe aanslagen):

"(...)" (p. 15)

Het rapport bevat een uitgebreide lijst van incidenten waarbij hetzij burgerdoelwitten specifiek gevisieerd werden, hetzij burgers omkwamen als gevolg van de aard van het gebruikte geweld.

Het onveiligheidsgevoel van burgers in Jalalabad is de laatste tijd sterk toegenomen als gevolg van het aantal aanvallen, moorden en stijgende criminaliteit (CH DOC A COI Focus maart 2019, p. 30). Hoewel de controle over Jalalabad, gezien de ernst van de situatie, in 2018 door de regering overgedragen is aan het Afghaanse leger en dit een positieve invloed heeft op het veiligheidsgevoel in de stad, hebben veel burgers de indruk dat de veiligheidsdiensten vaak machteloos staan tegenover grote aanslagen van de taliban of IS KP (p. 30). Ondanks het feit dat het leger er soms in slaagt de impact van een aanslag te beperken of aanslagen te voorkomen, blijven geregeld aanslagen met burgerslachtoffers plaatsvinden in Jalalabad.

Er dient te worden geconcludeerd dat in Jalalabad momenteel een hoge mate van geweld heerst, waarvan burgers regelmatig het slachtoffer worden.

Er is dan ook sprake van een problematische veiligheidssituatie van Jalalabad.

Zulks werd recent erkend door Uw Raad in het arrest n° 219 891 van 16 april 2019, waarin Uw Raad in het kader van de beoordeling van het bestaan van een intern vluchtalternatief in Jalalabad, spreekt van een "situation sécuritaire problématique à Jalalabad", een situatie dewelke Uw Raad, samengenomen met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in kwestie (in het bijzonder zijn door het Hof aangenomen vrees voor vervolging door de taliban) leidt tot de conclusie dat Jalalabad geen veilig en redelijk intern vluchtalternatief vormt.

Zoals hierboven aangegeven dient artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet restrictief geïnterpreteerd te worden, en mogen de normen die ter afbakening van situaties gevisieerd in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet worden gehanteerd, niet zonder meer worden getransponeerd op de situaties gevisieerd in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Met andere woorden: een plaats of situatie die niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, vormt daarom nog geen veilig vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is dan ook ten onrechte dat verwerende partij in de bestreden beslissing de analyse maakt of in Jalalabad op dit ogenblik een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet heerst.

De vaststelling dat actueel (volgens verwerende partij) geen sprake is van een dergelijke situatie, maakt van Jalalabad nog geen veilig intern vluchtalternatief voor verzoeker.

Verwerende partij heeft dan ook nagelaten een adequate analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad te maken in het kader van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gezien de problematische veiligheidssituatie in Jalalabad meent verzoekende partij dat deze stad niet als "veilig" kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de beoordeling van de redelijkheid van het door verwerende partij aangenomen interne vluchtalternatief in Jalalabad, dienen volgens UNHCR de volgende elementen in rekening te worden gebracht:

« (...) »

(UNHCR, *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 20 Augustus 2018, p. 109, <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>)

Het loutere vermoeden van het bestaan van een sociaal netwerk op de plaats van hervestiging is niet voldoende om tot het bestaan van een intern vluchtalternatief te besluiten. Er dient onder andere vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden:

« (...) »

(UNHCR, *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 20 Augustus 2018, pp. 109-110, <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>)

Verwerende partij verwijst naar het familiaal netwerk waarop verzoeker beroep zou kunnen doen, m.n. zijn maternale oom, een neef van zijn vader en de schoonbroer van deze neef. Verzoeker benadrukt dat geen van deze personen nabije familie van hem is, en dat hij niet redelijkerwijze bij hen terecht zou kunnen indien hij naar Jalalabad zou gaan. Het is inderdaad niet zo omdat een persoon ergens over verre familieleden beschikt, dat men er vanuit kan gaan dat deze daar op duurzame wijze terecht kan. Verwerende partij toont geenszins aan dat verzoeker in Jalalabad over familieleden beschikt waarvan kan worden aangenomen dat ze hem effectief onderdak zouden willen/kunnen bieden. Geen van de door verzoeker aangehaalde familiebanden betreft nabije familie of personen met betrekking waartoe verzoeker blijkt heeft gegeven van een nauw contact.

Ook is verzoekende partij van mening dat verwerende partij geen informatie bijbrengt over het werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten in Jalalabad. Deze informatie is nochtans noodzakelijk om de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief te beoordelen.

Verschillende rapporten bevestigen overigens dat het werkaanbod voor terugkerende Afghanen zeer beperkt is.

De International Labour Organisation meldt bijvoorbeeld:

"(...)"

(International Labour Organisation (ILO), « *Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs* » - A Study on the State of Employment in Afghanistan», 5 juni 2012, p. 7, http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---asia/---ro-bangkok/documents/publication/wcms_182253.pdf).

Over de algemene economische situatie duidt de ILO aan dat:

"(...) »

(International Labour Organisation (ILO), « *Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs* » - A Study on the State of Employment in Afghanistan », 5 juni 2012, p. 10, http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---asia/---ro-bangkok/documents/publication/wcms_182253.pdf).

Een vorige versie van de COI hocus «Afghanistan: Situation sécuritaire à Jalalabad» van 9 juni 2017 bevatte de volgende informatie (p. 16):

(...)

De COI Focus « Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad » van 20 februari 2018, voegde hieraan toe (p. 28):

(...)

Uit deze informatie blijkt dat de banenmarkt in Jalalabad verzadigd is vanwege de overvloed aan arbeiders na de recente terugkeer van duizenden Afghaanse vluchtelingen uit Pakistan. Bovendien verdubbelde de huurprijs in één jaar tijd.

Ook de meest recente COI Focus (CEDOCA COI Focus maart 2019) bevat zorgwekkende informatie over de humanitaire situatie in Jalalabad. Zo blijkt uit recent onderzoek dat Jalalabad, naast Kandahar, bovenaan de lijst van Afghaanse steden met het hoogste niveau van voedselonzeekerheid (CEDOCA COI Focus maart 2019, p. 31). Ook ondervindt Jalalabad moeite met stroomtoevoer, hetgeen een negatieve invloed heeft op de veiligheidssituatie en de ontwikkeling in de stad (p. 32).

Uit deze informatie blijkt dat de infrastructuur die nodig is voor de tegemoetkoming aan basisbehoeften - werkgelegenheid, huisvesting en gezondheid - grotendeels wordt ondermijnd in Jalalabad, in tegenstelling tot wat de L'NHCR voorstaat.

In dit verband moet eraan worden herinnerd dat verzoeker slechts professionele ervaring als militair heeft. Hij heeft geen ervaring met een "stiel" waarmee hij in een stad waar hij amper contacten heeft, aan de slag zou kunnen. Het betreft een persoonlijke omstandigheid die bijdragen aan de vaststelling dat een hervestiging in Jalalabad voor verzoeker niet redelijk zou zijn.

Gelet op bovenstaande persoonlijke omstandigheden en geler op de precare veiligheids- en humanitaire situatie in Jalalabad, moet worden geconcludeerd dat niet aannemelijk werd gemaakt dat redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij zich in deze stad vestigt.

Jalalabad vormt derhalve noch een veilig, noch een redelijk vestigingsalternatief voor verzoeker."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een fotokopie van verzoekers taskara (stuk 3);
- een fotokopie van het militair diploma van verzoeker (stuk 4);
- een fotokopie van de militaire personeelskaart van verzoeker (stuk 5);
- fotokopieën van foto's van verzoeker in militaire dienst (stuk 6);
- een fotokopie van een foto van verzoekers bankkaart (stuk 7);
- een uittreksel uit de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019, p. 1-7 en 49 (stuk 8);
- een uittreksel uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 1-2 en 39-49 (stuk 9).

2.2.2. Op 4 oktober 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI FOCUS "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 18 maart 2019, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van juni 2019, p. 1-66 en 211-218, de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019, en de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)" van 26 augustus 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat de taliban aan zijn vader verschillende keren vroegen om gif te mengen in de groenten en het fruit dat hij aan de grenspolitie verkocht. Verzoekers vader zou dit telkens geweigerd hebben. Drie maanden na de eerste vraag zou verzoekers vader vermoord zijn en werd hij ervan beschuldigd spion te zijn. Verzoeker verklaart dat hij en zijn oom drie of vier maanden na de dood van zijn vader werden aangesproken door de taliban, die hen vroegen om drie ezels naar het dorp Nawakhel te begeleiden en aldaar te overhandigen aan twee talibanleden. Zij zouden dit hebben gedaan. Een kleine maand daarna zouden enkele talibanstrijders aan verzoeker gevraagd hebben om naar het huis van H. S. N. te gaan. Verzoeker zou dit geweigerd hebben. Daarop zou een van de talibanstrijders verzoeker een zoon van een vuile spion genoemd hebben, waarop verzoeker tegen de strijders gezegd zou hebben dat ze slechte mensen waren en dat ze slecht bezig waren. Een van de talibanstrijders zou daarop verzoeker met een mes geraakt hebben aan zijn kin en aan zijn rug. Drie dagen na dit voorval zou verzoekers oom gevraagd zijn geweest om verzoeker onmiddellijk naar de commissie te sturen omdat hij geen respect getoond had voor de jihad en voor de islam. Hierop zou verzoeker Afghanistan verlaten hebben.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij er geenszins in geslaagd is om zijn beweerde problemen met de taliban aannemelijk te maken, nu (i) hij de asieliinstanties in de beoordeling van zijn asielaanvraag heeft willen misleiden door het opgeven van een leeftijd die beduidend lager ligt dan zijn werkelijke leeftijd, (ii) bepaalde vaststellingen met betrekking tot het “facebookaccount” van de neef van zijn vader doen vermoeden dat zijn vader niet jaren geleden overleed in de door hem beweerde omstandigheden, (iii) de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de werkwijze van de taliban die hij beschrijft, (iv) zijn kennis over de conversaties tussen zijn vader en de taliban uiterst vaag is, (v) hij na de dood van zijn vader gewoon verder ging met zijn leven in het dorp, en (vi) heel wat incoherenties de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vervolgingsfeiten ondermijnen.

Thans brengt verzoeker een nieuw feitenrelaas. Hij zou deel uitgemaakt hebben van het Afghaanse leger en zijn ouders zouden verschillende keren de waarschuwing hebben gekregen dat hij moest stoppen met zijn beroepsactiviteiten. Toen verzoeker op een dag op bezoek was in zijn thuisdorp, zou hij een discussie hebben gekregen met een oude vriend waarop hij in een driftbui de koran van zijn vriend verbrand zou hebben. Deze vriend zou hierop verschillende dorpelingen ingelicht en gemobiliseerd hebben en deze zouden zijn overgegaan tot een aanval op verzoeker waarbij verzoeker verwond werd aan zijn kin en aan zijn rug. Verzoeker verklaart dat hij de situatie kon ontvluchten en dat

hij, gezien de ernst van de situatie, Afghanistan heeft verlaten. Geruime tijd na verzoekers vertrek uit Afghanistan zou verzoekers vader problemen zijn beginnen ondervinden met de taliban, die vroegen om de politie vergiftigd fruit te leveren. Verzoekers vader zou dit geweigerd hebben en als gevolg hiervan door de taliban zijn gedood. Verzoeker zou hiervan op de hoogte zijn gebracht door zijn moeder op een moment dat hij reeds in Europa was.

De Raad wijst er vooreerst op dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Te dezen geeft verzoeker aan dat hij tijdens de administratieve procedure geen correcte informatie heeft gegeven over zijn leeftijd, zijn achtergrond als militair, en over zijn vluchtedenen. Het feit dat verzoeker initieel bedrieglijke verklaringen aflegde en pas in het kader van huidig verzoekschrift de 'ware' versie van zijn vervolgingsfeiten weergeeft, ondermijnt op fundamentele wijze de door hem aangehaalde vrees voor vervolging en het door hem aangehaalde risico op ernstige schade. Dat verzoeker niet van bij aanvang de 'ware' versie van zijn vervolgingsfeiten zou hebben aangegeven omdat hij van andere Afghaanse asielzoekers te horen zou hebben gekregen dat hij als Afghaanse militair geen kans maakte op bescherming is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bijgestaan door zijn advocaat aan wie hij hierover om raad kon vragen. Verzoeker biedt dan ook geen bevredigende verklaring voor het gegeven dat hij tijdens de administratieve procedure geen correcte informatie heeft gegeven over zijn profiel als militair en zijn vervolgingsvrees.

Gelet op het feit dat verzoeker er initieel voor koos om een verzonnen vluchtrelaas uiteen te zetten, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de nieuwe aangehaalde vervolgingsfeiten die hij thans opgeeft. Het feit dat verzoeker initieel bedrieglijke verklaringen aflegde en pas in het kader van onderhavig beroep de 'ware' versie van zijn vervolgingsfeiten weergeeft, ondermijnt op fundamentele wijze de door hem aangehaalde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dat hij zou lopen.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, niet van die aard zijn dat ze verzoekers nieuwe relaas kunnen ondersteunen. Wat betreft de fotokopieën van verzoekers taskara en van verzoekers militair diploma (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 4), merkt de Raad op dat deze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dus niet in overweging worden genomen. De overige stukken betreffen eveneens alle fotokopieën. De Raad wijst erop dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een relatieve bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Op de fotokopie van de militaire personeelskaart van verzoeker (stukkenbundel verzoeker, stuk 5) staat trouwens niet verzoekers naam, maar een andere naam vermeld. De familienaam is op dit document niet ingevuld, evenals verzoekers bloedgroep. Dit laatste is zeer merkwaardig voor een soldaat die een groot risico loopt om gewond te geraken en voor wie een bloedtransplantatie zijn leven kan redden. Aan de foto's (stukkenbundel verzoeker, stuk 6) kan evenmin bewijswaarde worden toegekend. Vooreerst blijkt hieruit niet duidelijk dat (een van) de perso(o)n(en) die erop wordt afgebeeld verzoeker is. Voor zover zou worden aangenomen dat verzoeker afgebeeld staat op deze foto's, kan bovendien niet worden uitgesloten dat deze foto's in scene gezet zijn, waardoor ze geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Evenmin kan worden uitgesloten dat verzoeker op het ogenblik dat deze foto's getrokken werden louter zijn dienstplicht vervulde. Ook op de fotokopie van een foto van verzoekers bankkaart (stukkenbundel verzoeker, stuk 7) staat niet verzoekers naam, maar een andere naam vermeld. Tenslotte dient er nog op te worden gewezen dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn (administratief dossier, stuk 12, map met

'Landeninformatie', nr. 1, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017 (update)). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te hechten aan de daarin vermelde gegevens.

Aldus tonen deze stukken niet aan dat verzoeker in Afghanistan militair was. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker in Afghanistan militair was, hij geen enkel bewijsstuk aanbrengt van de waarschuwingen die zijn ouders van de taliban zouden hebben ontvangen opdat hij zou stoppen met zijn beroepsactiviteiten, van de discussie die hij zou hebben gehad met zijn oude 'vriend' en de daaropvolgende aanval door de dorpelingen, of van de omstandigheden waarin zijn vader zou zijn overleden. Verzoeker beperkt zich voor zijn nieuwe vluchtrelaas aldus tot het uiten van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen Kaboel en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat

veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden, belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kaboel ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kaboel. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens bevestiging in de *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2019, waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de door verwerende partij op 4 oktober 2019 neergelegde aanvullende nota. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot Jalalabad.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit besluit vindt steun in de meer recente landeninformatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota van 4 oktober 2019 refereert, en in het bijzonder in de *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2019, waarin EASO specifiek voor de stad Jalalabad besluit dat het willekeurig geweld er een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Een 'loutere aanwezigheid' in het gebied zou volgens EASO evenwel niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, vast te stellen (p. 110: *"In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD."*).

De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, is dezelfde als de informatie die door verwerende partij wordt aangebracht en ligt in de lijn van de analyse van EASO. De Raad betwist niet dat er in Jalalabad regelmatig burgerslachtoffers vallen en dat het willekeurig geweld er een hoog niveau bereikt, doch is op basis van de voorliggende informatie van oordeel dat niet elke burger die naar Jalalabad terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid omwille van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict dat er aan de gang is.

Bijgevolg oordeelt ook de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die ernaar terugkeert, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in Jalalabad hoog blijft. Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Te dezen toont verzoeker echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Hij verwijst in dit opzicht dan ook niet dienstig naar het arrest nr. X van 16 april 2019 van de Raad. Bovendien dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)).

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Jalalabad niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Daarbij neemt de Raad in overweging dat de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig mogen zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden, zodat de beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden bepalend is voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, § 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, § 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In de UNHCR Eligibility Guidelines, waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij, is het UNHCR op de pagina's 105-111 van mening dat het voorgestelde intern vestigingsalternatief redelijk is wanneer de verzoeker toegang heeft tot (i) onderdak, (ii) essentiële diensten zoals sanitaire voorzieningen, gezondheidszorg en onderwijs, en (iii) mogelijkheden voor levensonderhoud of bewezen en duurzame ondersteuning om de toegang tot een adequate levensstandaard mogelijk te maken.

In de *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2019 (hierna: Guidance Note) (p. 131-136), waarvan de referentie eveneens is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij, wordt gesteld dat de algemene situatie in het betrokken gebied moet worden onderzocht waarbij de volgende elementen in aanmerking worden genomen:

- de situatie met betrekking tot voedselzekerheid;
- de beschikbaarheid van basisinfrastructuur en -diensten, zoals: onderdak en huisvesting, basisgezondheidszorg, hygiëne, inclusief water en sanitaire voorzieningen;
- de beschikbaarheid van basisonderhoud dat toegang tot voedsel, hygiëne en onderdak waarborgt, bijvoorbeeld door werkgelegenheid, bestaande financiële middelen, ondersteuning door een netwerk of humanitaire hulp.

Uit de COI Focus *"Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod"* van 18 maart 2019 waaraan in de aanvullende nota gerefereerd wordt en uit de COI Focus *"Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 20 februari 2018 waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, blijkt dat de toegang tot basisvoorzieningen en -diensten (in het bijzonder toegang tot stromend water) in Jalalabad minder problematisch is dan in andere steden (COI Focus 18 maart 2019, p. 31-32; COI Focus 20 februari 2018, p. 29-30). De studie van Samuel Hall geeft aan dat veel voedsel in Jalalabad geïmporteerd wordt aan lagere prijzen vanuit Pakistan. Vooral de *"internal displaced persons"* (hierna: IDP's) in Jalalabad hebben te kampen met voedselonzeekerheid. De stad Jalalabad herbergt achttien gezondheidsfaciliteiten. Grote constructieprojecten in Jalalabad en in het district Behsud (nieuwe wegen, investeringen in ziekenhuizen en creatie van markten) creëren werkgelegenheid en geven de handel een boost. Uit de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)"* van 6 augustus 2019, waaraan in de aanvullende nota gerefereerd wordt, blijkt ten slotte dat in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod op permanente basis elektriciteit wordt geleverd aan de inwoners.

Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit EASO een intern vestigingsalternatief niet uit. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief. In zijn Guidance Note moet bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, naast de algemene situatie, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, etniciteit, religie, gezondheid, sociale en educatieve achtergrond, familiale en sociale banden en taal.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit voormelde UNHCR Eligibility Guidelines blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat

alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht.

In casu is de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende overwegingen:

“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een gezonde jongeman bent en dat u scholing genoten heeft. Hoewel u zelf meent dat u slechts tot de achtste graad naar school geweest bent, dient in het licht van de vaststellingen van uw leeftijdtest opgemerkt te worden dat u wellicht langer naar school ging dan du wenst prijs te geven. U spreekt Pashtu en een klein beetje Dari en Engels (CGVS, p. 6). Uit de vaststellingen in uw dossier blijkt bovendien dat u over een familiaal netwerk in Jalalabad beschikt. Zo diende vastgesteld te worden dat op de enveloppe waarin uw Afghaanse documenten toegestuurd werden de naam H. (...) staat, van wie u zegt dat het de naam van uw oom van moederszijde is (CGVS, p. 12). Als postcode staat 2601 vermeld bij zijn adres, wat de postcode van Jalalabad is. Ook via uw facebookaccount werd vastgesteld dat u familieleden in Jalalabad heeft. Zo werd vastgesteld dat u een like krijgt van ‘M. A. (...)’ die de url ‘m. a. (...)’ gebruikt. Over M. (...) geeft u aan dat hij de neef van vaderszijde van uw vader is (CGVS, p. 26). Erop gewezen dat M. (...) op zijn facebookaccount aangeeft dat hij in Jalalabad woont, werkt en van daar afkomstig is, stelt u dat men dat daar standaard noteert zelfs als men niet van die plaats afkomstig is (CGVS, p. 26). Hier kan niet het minste geloof aan gehecht worden gelet op de hoeveelheid personen in de vriendenlijst van M. (...) die aangeven in Jalalabad te verblijven, er te werken en hooggeschoold te zijn en er vanzelfsprekend ook andere vrienden zijn die verklaren van elders afkomstig te zijn of gewoonweg geen afkomst plaatsen. Evenzeer werd vastgesteld dat er uit foto’s van M. (...) op zijn account blijkt dat hij zich in stedelijke context bevindt (zie administratief dossier). Ook geeft hij aan gestudeerd te hebben aan de Alfalah universiteit die zich in Jalalabad bevindt en deelt hij in november 2017 een afstudeerfoto waarop zoals eerder opgemerkt een man staat die zodanig op uw vader lijkt dat er vanuit gegaan kan worden dat het uw vader is. Van het facebookaccount van ‘R. A. (...)’ geeft u aan dat het de schoonbroer van M. (...) betreft. Ook van deze persoon werd vastgesteld dat hij op facebook veel hoogopgeleide contacten heeft die aangeven dat ze in Jalalabad wonen en werken. Erop gewezen dat verschillende personen in de vriendenlijst van M. (...) die A. (...) heten ook aangeven van Jalalabad te zijn, meent u dat de familienaam door vele mensen gebruikt wordt maar dat dat niet wilt zeggen dat ze familie van u zijn (CGVS, p. 26). Ook deze verklaring is niet ernstig. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat u wel degelijk over een familiaal netwerk in Jalalabad beschikt.”

Verzoeker poneert dat hij niet redelijkerwijze bij zijn familieleden in Jalalabad terecht zou kunnen indien hij daarheen zou gaan nu het geen nabije familie betreft. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit niets blijkt dat verzoeker in Jalalabad niet ondersteund zou worden door zijn familieleden aldaar. In tegendeel, verzoeker verklaarde dat zijn oom langs moederszijde hem vanuit Jalalabad een enveloppe met Afghaanse documenten heeft opgestuurd. Uit de door verzoeker aangehaalde passage uit het rapport van UNHCR blijkt overigens niet dat de aanwezigheid van (verre) familie niet zou volstaan als bewijs van ondersteuning door een sociaal netwerk. Er wordt gesteld dat de aanwezigheid van leden met dezelfde etnische achtergrond op zichzelf niet volstaat en dat hierbij tevens specifieke vooraf bestaande sociale relaties vereist zijn die bereid zijn en in staat zijn om ondersteuning te bieden. Deze vereisten worden door UNHCR in de door verzoeker aangehaalde passage niet gesteld voor familieleden.

Waar verzoeker, onder verwijzing van (onder meer) een rapport van de International Labour Organisation (ILO) over de economische situatie in Afghanistan, aanvoert dat hij moeilijkheden zal hebben om werk te vinden, wijst de Raad er op dat EASO in zijn Guidance Note van mening is dat, niettegenstaande interne verhuizing onvermijdelijk bepaalde ontberingen met zich meebrengt, de moeilijkheden bij het *“vinden van goede banen en huisvesting”* niet beslissend zijn als vastgesteld wordt dat de algemene levensomstandigheden voor de verzoeker in het voorgestelde vestigingsalternatief niet *“onredelijk”* zouden zijn of op enigerlei wijze neerkomen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (p. 131). Verzoeker maakt met zijn algemene, theoretische betoog niet aannemelijk dat hij bij een vestiging in de stad Jalalabad met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Verzoeker is immers een gezonde, volwassen,

jongeman. Ondanks zijn gebrekkige medewerking kan ervan worden uitgegaan dat verzoeker in Afghanistan een zekere scholing heeft genoten en ook gewerkt heeft. Verzoeker spreekt naast Pashtou ook een beetje Dari en Engels. Er blijkt tevens dat verzoeker in Jalalabad een familiaal netwerk heeft.

Voor zover verzoeker nog informatie aanhaalt over de omstandigheden waarin IDP's en terugkeerders terecht komen, doet zijn betoog geen afbreuk aan het voorgaande, gezien hij, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen.

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden en de aanwezigheid van familie in Jalalabad, zoals hiervoor reeds uiteengezet, kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. In tegendeel, het is verzoeker die onzorgvuldig gehandeld heeft door te verzaken aan zijn plicht tot medewerking.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN